

# Kitab Daniel - Nomer Genep Puluh Tilu

*Ngaleuwihan Bagan-bagan Miller: Islam, Pangadilan Panalungtikan, jeung Ujian Pamungkas*

Jeff Pippenger  
2024-01-27

Urang geus dibéjaan yén, “Allah nungtun pikiran William Miller kana nubuat-nubuat sarta maparin anjeunna cahaya anu agung ngeunaan kitab Wahyu.” Miller kahalangan ku sajarah tempat anjeunna dihudangkeun pikeun ngartos “cahaya anu agung” anu aya dina pasal dua welas, tilu welas, genep welas, tujuh welas, jeung dalapan welas tina kitab Wahyu, sabab pasal-pasal éta ngaidentifikasi pagawéan karajaan-karajaan nubuatan anu teu bisa anjeunna tingali tina sudut pandang sajarahna.

Caang anu dipasihkeun ka Miller ngeunaan kitab Wahyu nya éta Garéja-garéja, Meterai-meterai, jeung Tarompet-tarompet, sarta tilu Tarompet panungtungan éta, anu diidentifikasi minangka “tilu Cilaka,” anu digambarkeun dina dua loh Habakuk. “Caang gedé” anu dipasihkeun ka Miller dina kitab Wahyu nyangkem peran Islam dina nubuatan Alkitab. Sanajan kitu, éta “caang gedé” ogé diwatesan ku kaayaan sajarah zamanna.

“Tujuh garéja di Asia téh mangrupa sajarah garéja Kristus dina tujuh wangunna, dina sakabéh liku-likuna jeung péngkolan-péngkolanana, dina sakabéh kamakmuranana jeung kasangsaraanana, ti jaman rasul-rasul nepi ka ahir dunya. Tujuh segel téh mangrupa sajarah ngeunaan kalakuan kakawasaan-kakawasaan jeung raja-raja bumi ka luhur garéja, sarta panangtayungan Allah ka umat-Na dina mangsa anu sarua. Tujuh tarompét téh mangrupa sajarah ngeunaan tujuh hukuman anu has jeung beurat anu dikirim ka bumi, atawa karajaan Rum. Jeung tujuh bokor téh nyaéta tujuh bala anu pamungkas anu dikirim ka Rum Kapapaan. Campur jeung ieu aya loba deui kajadian séjén, dianyamkeun ka jerona kawas walungan-walungan cabang, sarta ngeusian walungan agung nubuat, nepi ka sakabéhna tungtungna nganteurkeun urang kana sagara kalanggengan.”

“Ieu, numutkeun ka kuring, nya éta rarancang nubuat Yohanes dina kitab Wahyu. Jeung jalma anu hayang ngartos ieu kitab, kudu miboga pangaweruh anu jero ngeunaan bagian-bagian séjén tina pangandika Allah. Perlambang jeung métafora anu digunakeun dina ieu nubuat, henteu kabéh dijelaskeun dina kitab anu sarua, tapi kudu kapanggih dina nabi-nabi séjén, sarta dijelaskeun dina petikan-petikan Kitab Suci anu séjén. Ku sabab éta écés yén Allah parantos ngarancang sangkan sakabéh éta ditalungtik, nyaéta pikeun meunangkeun pangaweruh anu écés ngeunaan bagian naon waé.” William Miller, *Miller’s Lectures*, jilid 2, ceramah 12, 178.

Tengetan yén Miller ngartos tujuh bala panungtungan minangka tujuh panghukuman ka Roma kapapaan. Anjeunna teu tiasa ngartos yén Roma kapapaan dipaparinkeun tatu nu matak paéh anu baris diubaran. Anjeunna ngakuan tujuh tarompét minangka “sajarah tujuh panghukuman anu has tur beurat anu dikirim ka bumi, atawa karajaan Romawi,” nanging teu sanggup ngabédakeun antara karajaan Roma kapisir jeung Roma kapapaan. Ku sabab éta, kamampuhanana pikeun ningali bédana

antara opat tarompét kahiji jeung tilu tarompét panungtungan jadi kawates.

Miller henteu sanggup ngarti yén hukuman-hukuman anu didatangkeun ka Roma téh mangrupa tanggapan Allah kana paneguhan poé Minggu, sabab kaum Millerit dina sajarahna kénéh nyembah dina poé Minggu. Miller leres dina ngakuan yén tarompét-tarompét téh mangrupikeun hukuman-hukuman ka Roma, tapi alesan husus naha hukuman-hukuman éta didatangkeun, jeung bédana antara opat Tarompét anu kahiji jeung tilu Tarompét anu panungtung, masih kawates, atawa henteu aya pisan. Dina pamadegan anu kawates kitu, “permata” tina tilu cilaka Islam téh tetep diasupkeun kana bagan-bagan anu diarahkeun ku panangan Allah, sarta teu meunang dirobah.

Pamahaman anu dipaparin caang ngamungkinkeun saurang murid nubuat anu “wijaksana” pikeun ngaku yén Allah lain waé ngailhaman jalma-jalma suci anu nyerat Alkitab, tapi Anjeunna ogé ngawas jeung ngatur pagawean jalma-jalma anu narjamahkeun Alkitab King James, sarta Anjeunna sacara husus nyebutkeun yén Anjeunna ngagunakeun rupa pangawasan ilahi anu sarua dina nyusunna dua bagan suci.

“Permata” Miller ngeunaan Tarompét kalima, kagenep, jeung katujuh (Islam), ngagenclang sapuluh kali leuwih caang dina poé-poé panungtungan, sabab éta nangtukeun poko bahasan tina Sasambat Tengah Peuting anu pamungkas. Poko bahasan tina Sasambat Tengah Peuting dina sajarah kaum Millerite nyaéta tanggal kacindekan tina période-période nubuat, jeung dina harti ieu, amanat “Sasambat Tengah Peuting” dina poé-poé panungtungan (anu nyaéta amanat Islam tina Balai katilu), geus dipratipakeun ku tanggal 22 Oktober 1844. Tanggal éta dina sajarah kaum Millerite ngaratipakeun hukum Minggu anu baris geura datang, jeung boh 22 Oktober 1844 boh hukum Minggu dipratipakeun ku salib, anu mangrupa kacindekan tina Asupna Kameunangan Kristus.

“Mutiar” Miller ngeunaan Sangkakala kalima, kagenep, jeung katujuh (Islam), nyorot sapuluh kali leuwih caang dina poé-poé panungtungan, sabab éta ngaidentifikasi Islam saluyu jeung téma gerakan pembaruan poé-poé panungtungan, nyaéta Islam tina Cilaka katilu. Ku sabab éta, salaku téma gerakan pembaruan panungtungan tina saratus opat puluh opat rébu, éta geus dilambangkeun ku téma unggal gerakan pembaruan saméméhna, boh éta téma “kabangkitan” dina gerakan pembaruan Kristus, téma “waktu nubuat” dina sajarah kaum Millerit, téma “peti Allah” dina gerakan pembaruan Daud, atawa téma “perjangjian” dina gerakan pembaruan Musa.

Naha kajadian salib, tanggal 22 Oktober 1844, atawa rupa-rupa téma tina gerakan-gerakan réformasi, unggal tanggal jeung téma ngawakilan hiji patalékan ujian hirup-atawa-paéh pikeun generasi dina mangsa éta. “Permata” Miller ngeunaan tilu Cilaka Islam mangrupa hiji patalékan ujian hirup-atawa-paéh, sakumaha digambarkeun dina misil sapuluh parawan dina istilah “minyak.” Permata-permata Miller dina awal impianana ngagurilap kawas panonpoé, tapi dina ahir impianana éta ngagurilap “sapuluh kali leuwih caang”. Permata-permata Miller téh ibarat minyak tanah (minyak lampu) dina sajarah kaum Millerit, tapi kiwari permata-permata éta téh suluh roké!t

Urang Milerit ngartos, sarta leres nerapkeun, nubuat waktu ngeunaan Islam tina Cilaka anu kadua, anu kacumponan dina 11 Agustus 1840, tapi pamahaman maranéhna ngeunaan Cilaka anu katilu, nyaéta Tarompét anu Katujuh, teu sanggup ningali datangna Cilaka anu katilu salaku hiji

panghukuman kana karajaan anu kagenep dina nubuat Alkitab, sabab maranéhna teu ningali karajaan anu kalima, komo deui karajaan anu kagenep dina nubuat Alkitab. Sanajan kitu, “cahaya anu agung” ngeunaan Wahyu anu dipasihkeun ka Miller kudu nyorot sapuluh kali leuwih caang dina “Midnight Cry” dina poé-poé panungtung.

Kayaktian-kayaktian anu kagambarkeun dina dua papan Habakkuk téh dina hakékatna mangrupikeun kayaktian-kayaktian anu geus kacumponan dina sajarah baheula. Bagan-bagan éta dumasar kana nubuat-nubuat waktu anu ku Miller dipingpin pikeun dihimpun, sarta sakabéh nubuat waktu éta geus réngsé dina taun 1844. Nubuat-nubuat waktu éta bakal nyorot leuwih caang dina poé-poé panungtung, sabab bakal katémbong sarua talitina ayeuna sakumaha talitina dina sajarah Millerite, nanging éta henteu ngandung prédiksi waktu anu langsung pikeun poé-poé panungtung. Sanajan kitu, éta nyayagikeun tipe-tipe nubuat anu ngulang deui tina sajarah-sajarah anu ku éta diwakilan dina mangsa baheula, tapi ku sawatara permata Miller, prédiksi-prediksi nu bakal datang kagambarkeun sacara langsung.

Padamelan Kristus di Bait Suci sawarga anu dimimitian dina taun 1844, terus lumangsung nepi ka éta padamelan réngsé. Nubuat ngeunaan dua rébu tilu ratus poé, jeung padamelan panyucian anu ditunjuk ku éta nubuat, masih kénéh “dina prosés kacumponan,” sakumaha anu ditegeskeun ku Sister White ngeunaan walungan Ulai jeung Hiddekel, ku kituna éta nubuat boga kacumponan dina ahir dunya.

“Cahaya anu ditampi ku Daniel ti Allah dipasihkeun hususna pikeun poé-poé panungtungan ieu. Titingalian anu anjeunna tingali di sisi walungan Ulai jeung Hiddekel, eta walungan-walungan gedé di Sinear, ayeuna keur lumangsung dina prosés panggenepanna, sarta sakabéh kajadian anu geus dinubuatkeun baris geura tumerap.” Testimonies to Ministers, 112.

Sabagian tina titingalian dina Daniel pasal tujuh jeung dalapan, anu aya dina dua tabél éta, can kénéh bakal kajadian, sabab duanana nunjuk ka pagawéan Kristus di tempat suci. Sanajan kitu, sajarah karajaan-karajaan dina nubuat Kitab Suci dina dua pasal éta réngsé ku Roma kapausan narima tatu maotna. “Batu” anu “dicukil tina gunung lain ku leungeun”, jeung karajaan ka dalapan dina Daniel dua, masih kénéh bakal datang. Tapi sabagéan gedé tina naon anu dilambangkeun dina bagan-bagan éta dina patalina jeung Daniel pasal dua, tujuh, jeung dalapan geus kacumponan.

Pagawean Kristus di Bait Suci, jeung Cilaka katilu tina Islam, dina hakekatna mangrupikeun dua jejer anu ngawakilan sajarah nubuat sanggeus mangsa kaum Millerite. Bareng jeung dua téma éta, aya sajarah poé-poé panungtungan anu dilambangkeun nalika dua bagan éta dihiijikeun kana hiji garis. Nalika éta dipigawé, kuciwa anu kahiji dina taun 1843, sakumaha digambarkeun dina bagan kahiji, manggihan pangbeneranana dina bagan kadua. Babarengan, éta ngahasilkeun jeung ngaidentifikasi “sajarah anu disumputkeun” tina Tujuh Guludug, anu ayeuna keur dibuka segelna patalina jeung dibukana segel Wahyu Isa Al Masih.

Eta “sajarah nu disumputkeun” téh disusun dumasar kana “kaleresan,” nyaéta tilu aksara Ibrani anu, lamun digabungkeun, ngawangun kecap “kaleresan.” Kecap éta kabentuk ku aksara kahiji, katilu welas, jeung panungtung dina alfabét Ibrani, sarta ngagambarkeun Yesus lain ngan ukur

minangka Kaleresan, tapi ogé minangka Alfa jeung Omega. Eta “sajarah nu disumputkeun” dimimitian jeung dipungkas ku hiji kuciwa, sarta miboga pemberontakan di tengahna, sabab “tilu welas” téh hiji bilangan anu ngagambarkeun pemberontakan.

Taun 1843, sakumaha digambarkeun dina bagan kahiji, nandakeun kuciwa anu kahiji sarta datangna mangsa nungguan. Mangsa nungguan ngantarkeun kana datangna amanat Patinggaring Tengah Peuting, di dinya pemberontakan para parawan bodo dimanifestasikeun. Amanat Patinggaring Tengah Peuting tuluy diproklamasikeun nepi ka kuciwa anu pamungkas. “Sajarah nu disumputkeun” tina Patinggaring Tengah Peuting éta diulang deui (nepi ka hurup-hurupna pisan) dina poé-poé panungtungan.

“Kuring remen diarujuk kana misil tina sapuluh parawan, lima di antarana wijaksana, jeung lima bodo. Misil ieu geus digenepan tur baris digenepan nepi ka unggal jéntréna, sabab éta miboga panerapan husus pikeun mangsa ieu, sarta, saperti amanat malaikat katilu, geus digenepan sarta bakal terus jadi bebeneran kiwari nepi ka panutup jaman.” Review and Herald, 19 Agustus 1890.

Lamun kahartos kalawan leres, pernyataan saméméhna netelakeun yén hiji-hijina golongan jalma dina poé-poé panungtungan anu miboga kamungkinan pikeun jadi parawan bodo atawa parawan wijaksana téh nyaéta jalma-jalma anu aya dina hiji golongan anu geus ngalaman hiji kuciwa. Kuciwa éta anu ngahasilkeun mangsa nunda, sarta éta pasemon anu “geus kacumponan sarta bakal kacumponan nepi ka hurup-hurupna pisan” dumasar kana pangaruh-pengaruh anu dihasilkeun sacara batiniyah di jero para parawan salila mangsa nunda anu dimimitian ku hiji kuciwa. Kuciwa anu maéhan “dua saksi” di jalan kota éta, sarta ngurangan maranéhna jadi tulang-tulang paéh anu garing di lebak pati, kajadian dina 18 Juli 2020. Adventisme, sacara umum, teu aub dina kuciwa éta. Sabalikna mah, maranéhna malah ngarayakeun ramalan anu gagal éta nalika “dua saksi” keur ngagolér paéh di jalan. NePi ka hurup-hurupna pisan hartina “nepi ka hurup-hurupna pisan”.

Dina sajarah Millerite, umat pajangjian nu baheula (Protestantisme) ngarayakeun ramalan anu gagal taun 1843 (kuciwa kahiji), sarta dina éta waktos kaum Protestan geus ngaliwatan wates masa pangujian probation maranéhna. Masa pangujian éta geus dimimitian dina 11 Agustus 1840, nalika malaikat anu gagah tina Wahyu sapuluh turun dina kasorangna ramalan waktu ngeunaan Woe kadua (Islam). Kaum Protestan nampik waktu nubuat dina kuciwa kahiji, sabab ramalan anu salah éta méré alesan ka maranéhna pikeun henteu deui neangan bebeneran. Téma sadaya tanda jalan dina sajarah Millerite nyaéta “ramalan waktu”.

Dina tanggal 11 Séptémber 2001, malaikat dina Wahyu dalapan welas turun dina waktos kacumponan nubuat tina Woe katilu (Islam). Jejer sakabéh patok jalan dina poé-poé panungtungan téh Islam. Kaceuceub kahiji nandaan ahir hiji beberesih ka umat perjangjian baheula, sabab umat perjangjian baheula harita dibéré alesan pikeun henteu deui néangan bebeneran. Ti harita mangsa pangujian mimiti pikeun “para parawan” dina poé-poé panungtungan, sabab mangsa pangujian ka umat perjangjian baheula anu dimimitian ku turunna malaikat, réngsé dina kaceuceub kahiji. Ku kituna, pangujian ka jalma-jalma anu dilambangkeun minangka parawan dimimitian, sarta prosés pangujian éta ahirna bakal nembongkeun naha para parawan téh bodo atawa wijaksana.

Di antara kuciwa anu kahiji jeung anu panungtung aya pekabaran Seruan Tengah Peuting. Jejer pekabaran Seruan Tengah Peuting pikeun kaum Millerit nyaéta “waktu”, jeung jejer pekabaran Seruan Tengah Peuting dina poé-poé panungtung nyaéta “Islam”. Dina impian Miller anjeunna dihudangkeun ku hiji sora tarik (seruan), sarta dina waktu éta, permata-permatana ngagurilap sapuluh kali leuwih caang tibatan baheulana. Permata-permata dina bagan-bagan anu sacara langsung nangtukeun hiji ramalan pikeun poé-poé panungtung nyaéta Islam jeung pangadilan panalungtikan. Ku kituna, ujian-ujian tina “pekabaran” Seruan Tengah Peuting jeung tina “pangalaman” anu dilambangkeun ku pangadilan panalungtikan, lain pikeun umat perjangjian anu baheula, tapi pikeun maranéh anu ngaku dirina minangka parawan-parawan panungtung.

Gambaran anu dihasilkeun nalika duanana bagan di hijikeun, anu nandaan sajarah tina kuciwa anu kahiji nepi ka anu panungtungan, nandakeun yén dina mangsa nalika “sajarah nu disumputkeun” tina Tujuh Guludug keur lumangsung, pagawean panungtungan tina pangadilan pamariksaan keur diréngsékeun. Pagawean panungtungan éta nya éta panyegelan ka saratus opat puluh opat rébu, sarta éta lumangsung salila “mangsa kasusah” dina Daniel salapan, salila ngamurkaan bangsa-bangsa dina Wahyu sabelas, panahanan “opat angin” dina Wahyu pasal tujuh, “nahanana angin kasar dina poé angin wétan,” dina Yesaya pasal dua puluh tujuh, jeung pangwatesan kana “kuda amarah anu keur neangan pikeun ngaleupas sarta mawa pati jeung karuksakan” ka dunya. Sakabéh saksi nabi ieu ngawakilan Islam tina Cilaka anu katilu, sakumaha digambarkeun dina bagan-bagan suci.

Tilu unsur poko tina dua bagan suci Habakuk anu sacara husus nyangkem kajadian-kajadian anu dina mangsa nu bakal datang ti saprak dipedalkeunana eta bagan, nya eta panyegelan saratus opat puluh opat rebu, Islam, jeung kacumponan misil sapuluh parawan. Eta bagan nangtukeun hiji prosés pangujian jeung panyegelan boh kana hiji “pangalaman” boh kana hiji “amanat”. Pangalaman anu diperlukeun pikeun parawan bodo teh nya eta “Kristus di jero maraneh, pangharepan kamulyaan”, anu ngagambarkeun kasampurnaan anu dilambangkeun ku saratus opat puluh opat rebu.

Malah rasiah anu geus disumputkeun ti jaman-jaman jeung ti turunan-turunan, tapi ayeuna geus dinyatakeun ka para wali-Na: ka maranehna Allah kersa ngabéjakeun naon kabeungharan kamulyaan tina ieu rasiah di antara bangsa-bangsa sanés; nyaéta Kristus aya di jero aranjeun, pangharepan kamulyaan: Anjeunna anu ku kami diwartakeun, bari mapatahan unggal jelema, jeung ngajar unggal jelema dina sagala hikmah; supaya kami tiasa nampilkeun unggal jelema sampurna dina Kristus Yesus. Kolosa 1:26–28.

Saratus opat puluh opat rébu téh digambarkeun minangka sakelompok jalma anu geus kaluar tina hiji “panawanan”. Panawanan anu sacara langsung digambarkeun dina kitab Wahyu nyaéta panawanan dina kaayaan paéh di jalan salila tilu satengah poé, sakumaha digambarkeun dina Wahyu pasal sabelas. Panawanan tina maot simbolis ngagambarkeun “tujuh kali” dina Imamat dua puluh genep, sarta panawanan éta merlukeun diwujudkannana tobat, sakumaha dipidangkeun ku doa Daniel, dina pasal salapan.

Nalika tulang-tulang garing anu paéh dihirupkeun deui, maranéhna langsung diangkat jadi hiji “panji”. Dina kaayaan paéh, Kristus can aya di jero maranéhna, nyaéta pangharepan kamulyaan. Bagian tina tobat anu diperlukeun ti maranéhna nya éta pangakuan yén maranéhna geus leumpang sabalikna ti Allah, sarta yén Allah ogé geus leumpang sabalikna ti maranéhna. Nalika maranéhna nyumponan sarat-sarat anu sacara nuju geus ditangtukeun, harita Kristus “sumping ngadadak ka Bait-Na”, sarta “pangalaman” anu diperlukeun pikeun jadi anggota tina panji anu tuluy diangkat éta kahontal.

“Pangalaman” anu digambarkeun nalika dua bagan dihijikeun, kacumponan ku pagawean panungtungan Kristus di Bait Suci sawarga. “Pangalaman” éta dilambangkeun ku titingalian “mareh”, nyaéta titingalian ngeunaan “panémbong”. Ari “amanat” anu diperlukeun téh nya éta titingalian “chazon”, ngeunaan sajarah nuju. “Amanat” éta dipikawanoh minangka amanat ngeunaan pangadilan Allah anu geus ngadeukeutan kana dunya anu murtad, anu diwujudkeun ku Islam tina Cilaka anu katilu.

Dina taun 1856, Gusti neangan pikeun ngaréngsékeun pangwangunan deui Yerusalem rohani dina Adventisme. Dina mangsa datangna tilu malaikat ti taun 1798 nepi ka 1844, bait Millerite geus diwangun dina luhureun dasar-dasarna, anu dilambangkeun minangka “permata” dina impian Miller, sakumaha diwakilan ku kayaktian-kayaktian nuju dina dua bagan panaratas (1843 jeung 1850) anu ngalaksanakeun Habakuk pasal dua. Satuluyna Mantenna mingpin umat-Na pikeun ngadegkeun témbok hukum Sabat poe katujuh-Na, sarta mulangkeun maranéhna ka “jalan-jalan heubeul” Israél kuna pikeun ngaréngsékeun pagawéan “jalan pikeun dilalampahan”. TAPI, jalan heubeul éta ngamuat hiji doktrin, hiji nuju, anu dirancang pikeun nguji jeung misahkeun maranéhna. Dina taun 1863, Adventisme gagal dina ujian “tujuh kali”, sarta mimiti ngumbara di padang gurun Laodikia.

Tanggal 22 Oktober 1844 ngalambangkeun undang-undang Minggu anu baris geura sumping, sarta dina mangsa undang-undang Minggu éta pagawean bakal diréngsékeun, sakumaha dilambangkeun ku opat puluh salapan taun ngarampungkeun jalan jeung témbok dina mangsa kasusah, sakumaha diidentifikasi ku Daniel.

Ku sabab kitu, kanyahoan jeung sing dipikaharti, yén ti mimiti kaluarna parentah pikeun mulangkeun jeung ngawangun deui Yerusalem nepi ka Sang Al Masih, Pangeran, bakal aya tujuh minggu, jeung genep puluh dua minggu: jalan-jalan bakal diwangun deui, kitu deui tembokna, sanajan dina mangsa-mangsa kasusah. Daniel 9:25.

Sakabéh nabi satuju jeung silih saluyu, sarta “mangsa kasusah” dina Daniel ogé diidentifikasi dina petikan tina Early Writings anu ku urang geus dipertimbangkeun.

“Dina waktu éta, nalika pagawéan kasalametan geus ampir réngsé, kasusah bakal datang ka bumi, sarta bangsa-bangsa bakal bendu, sanajan kitu bakal ditahan sangkan henteu ngahalangan pagawéan malaikat katilu. Dina waktu éta, ‘hujan panungtungan,’ atawa kaségéran ti payuneun Gusti, bakal datang, pikeun méré kakawasaan ka sora tarik malaikat katilu, sarta nyiapkeun umat suci sangkan sanggup tetep ngadeg dina mangsa nalika tujuh bala anu pamungkas bakal dituangkeun.” Early Writings, 85.

Urang baris neraskeun ulikan ieu dina artikel salajengna.

“Salami jalma-jalma anu ngaku kana kayaktian téh keur ngalalayanan Sétan, kalangkang narakana bakal motong pandangan maranéhna ngeunaan Allah jeung sawarga. Maranéhna bakal jadi kawas jalma-jalma anu geus leungit kanyaahna nu ti heula. Maranéhna moal bisa ningali kana réalitas anu langgeng. Anu geus diparancanahkeun ku Allah pikeun urang digambarkeun dina Zakaria, pasal 3 jeung 4, sarta 4:12–14: ‘Sarta kuring ngawalon deui, sarta nyarios ka anjeunna, Naon ieu dua dahan zaitun anu ku jalan dua pipa emas ngocorkeun minyak emas tina dirina sorangan? Sarta anjeunna ngawalon ka kuring sarta ngandika, Naha maneh teu nyaho naon ieu téh? Sarta kuring nyarios, Henteu, gusti abdi. Tuluy anjeunna ngandika, Ieu téh dua jalma anu diurapan, anu nangtung di gigireun Pangéran sakuliah bumi.’”

“Gusti teh pinuh ku sagala sarana. Mantenna teu kakurangan fasilitas naon-naon. Nya ku lantaran kurangna iman urang, kadunyaan urang, omongan urang nu murahan, katut kateupercayaan urang, anu kaciri dina paguneman urang, bayangan poék téh ngumpul ngurilingan urang. Kristus henteu dinyatakeun dina kecap atawa dina watak minangka Anjeunna anu saéstuna matak dipikacinta sagemblengna, jeung nu pangutama di antara sapuluh rébu. Lamun jiwa geus ngarasa cukup ku ngangkat dirina kana kasia-siaan, Roh Gusti téh saeutik pisan nu bisa dipigawé pikeun éta jiwa. Paningal urang nu pondok ngan ningali kalangkang, tapi teu bisa nenjo kamulyaan nu aya saluareunana. Para malaikat keur nahan opat angin, anu digambarkeun minangka kuda ngamuk nu hayang ngaleupas jeung ngagabrug nyorang saluhureun sakuliah beungeut bumi, mawa karuksakan jeung pati dina lalampahanana.”

“Naha urang rek kénéh saré dina pasisian pisan dunya langgeng? Naha urang rek tumpul, tiis, jeung paéh? Duh, mugia di pasamuhan-pasamuhan urang aya Roh jeung napas Allah anu dihembuskeun ka umat-Na, sangkan maranéhna nangtung dina suku-sukuna sarta hirup. Urang kudu ningali yén jalanna sempit, jeung panto gerbangna sesek. Tapi lamun urang ngaliwatan panto gerbang anu sesek éta, legana taya watesna.” Manuscript Releases, jilid 20, 217.